

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 24 października 2022 r.

DIH-3.707.110.2022.AWS

DECYZJA DIH-III /124/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2022 r., poz. 2000), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 27 lipca 2022 r. (sygnatura: D/KO.UH.8361.69.2022), na mocy której Panu Przemysławowi Sroczyńskiemu prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą: WALDIK - Przemysław Sroczyński z siedzibą w Koninie, wymierzono karę pieniężną w łącznej wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) z tytułu:

- 1) niepobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, stosownie do obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r., poz. 1114 z późn. zm.);
  - 2) niewykonania obowiązku przekazywania użytkownikom produktów w opakowaniach, informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:
    - a) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych,
    - b) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi,
    - c) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach- co najmniej przez wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży, co stanowi naruszenie art. 42 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2020 r., poz. 1114 z późn. zm.)
- Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach od 27 maja do 1 czerwca 2022 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „*Wielkopolskim WIIH*” albo „*organem pierwszej instancji*”), na podstawie upoważnienia z dnia 27 maja 2022 r. (nr D/KO.UH.8361.69.2022), przeprowadzili czynności kontrolne w sklepie spożywczo-przemysłowym ... w Koninie, należącym do ww. przedsiębiorcy (zwanego dalej: „*stroną*”, „*stroną postępowania*” bądź „*przedsiębiorcą*”).

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r., poz. 162) (zwanej dalej: „*Prawem przedsiębiorców*”) nie zawiadomiono przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrolę przeprowadzono na podstawie stosowanych bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej, jak również na podstawie art. 62 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy, zgodnie z treścią którego zawiadomienia nie stosuje się w zakresie obejmującym zakup produktów lub usług sprawdzających rzetelność obsługi.

W trakcie kontroli inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego WIIH ustalili, że strona prowadzi jednostkę handlu detalicznego i sprzedaje artykuły w opakowaniach, a ponadto oferuje torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej placówce.

W ramach postępowania kontrolnego inspektorzy sprawdzali przestrzeganie art. 40a, art. 41 oraz 42 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2020 r. poz. 1114 z późn. zm.), (zwanej dalej „*ustawą o gospodarce opakowaniami*”), m. in. w zakresie dotyczącym przestrzegania obowiązku informowania konsumentów o postępowaniu z odpadami opakowaniowymi produktów oraz pobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego. Ponadto, sprawdzono rzetelność obsługi konsumentów poprzez dokonanie zakupu kontrolnego. Kontrolę przeprowadzono w obecności pracownika kontrolowanego podmiotu (kierownika sklepu).

Inspektorzy w toku kontroli sprawdzili obowiązek pobierania opłaty recyklingowej przez przedsiębiorcę w oparciu o przepis art. 40a ustawy o gospodarce opakowaniami, który stanowi, że przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego. Powyższe zweryfikowano dokonując zakupu kontrolnego. W tym celu inspektorzy zapakowali pojedynczo w torby z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikronów (tzw. „zrywki”) m. in. towary takie

jak: oliwkowy żel pod prysznic Ziaja 500 ml, szampon Strong Power Nivea 400 g, kremowe mydło oliwka Olive 900 ml, które posiadały własne opakowanie. Torby typu „zrywki” zostały więc w niniejszym przypadku użyte jako dodatkowe torby na zakupy przeznaczone do pakowania produktów oferowanych i jako takie podlegały opłacie recyklingowej. W wyniku czynności kontrolnych zweryfikowano także prawidłowość wyliczania i pobierania należności, w tym za oferowane w punkcie sprzedaży opakowania. Stwierdzono, że na paragonie fiskalnym nie naliczono opłaty za (trzy) torby na zakupy z tworzywa sztucznego typu „zrywka”, w tym opłaty recyklingowej. Powyższe stanowi naruszenie dyspozycji określonej w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami.

Dodatkowo, w wyniku podjętych działań kontrolnych stwierdzono również, że ww. przedsiębiorca, w miejscu prowadzonej działalności, nie wywiesił/nie uwidocznił ani w żaden inny sposób nie przekazał użytkownikom produktów w opakowaniach - informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych, właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi oraz znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach, co najmniej przez wywieszenie odpowiedniej informacji w miejscu sprzedaży. Powyższe stanowiło naruszenie postanowienia art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami.

Przebieg i ustalenia kontroli zostały opisane w Protokole kontroli z dnia 1 czerwca 2022 r. (nr akt kontroli: D/KO.UH.8361.69.2022) oraz Załącznikach 1-3. Do ww. Protokołu przedsiębiorca nie zgłosił uwag.

Pismem z dnia 29 czerwca 2022 r. Wielkopolski WIIH zawiadomił ww. przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 10c oraz art. 56 ust. 1 pkt 12 lit. a) - c) ustawy o gospodarce opakowaniami, za niewykonanie obowiązków określonych w art. 40a ust. 1 oraz art. 42 pkt 1-3 ustawy o gospodarce opakowaniami.

Jednocześnie, w piśmie tym, stosownie do wymogów art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 z późn. zm.) (zwanej dalej: „*Kpa*”), strona została pouczona o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w prowadzonym postępowaniu, w tym o prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 14 dni od daty doręczenia pisma. Niniejsze pismo doręczono stronie w dniu 30 czerwca 2022 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Wielkopolski WIIH decyzją z dnia 27 lipca 2022 r. (znak: D/KO.UH.8361.69.2022), nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w łącznej wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 10c oraz art. 56 ust. 1 pkt 12 lit. a)-c) ustawy o gospodarce opakowaniami, w związku z:

- uchybieniem obowiązku pobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, co było niezgodne z art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami oraz
- niewykonaniem obowiązku przekazywania użytkownikom produktów w opakowaniach, informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie: dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych; właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi oraz znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach, co najmniej przez wywieszenie odpowiedniej informacji w miejscu sprzedaży, określonego w art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami.

Ww. decyzję doręczono stronie w dniu 29 lipca 2022 r.

W dniu 23 sierpnia 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”), otrzymał, za pośrednictwem Wielkopolskiego WIIH, odwołanie od ww. decyzji. W piśmie tym (opatrzonego datą 8 sierpnia 2022 r.; data wpływu do Wielkopolskiego WIIH: 10 sierpnia 2022 r.) strona zwróciła się z prośbą o odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej w kwocie 2 000 zł (słownie: dwóch tysięcy złotych). Zaznaczyła, że naruszenie jakiego się dopuściła było nieświadome, niecelowe i wynikało ono z braku doinformowania co do stosowania opłaty recyklingowej. Wskazała również, że uzupełniła brakujące informacje w miejscu sprzedaży w wymaganym zakresie, a od początku obowiązywania ustawy pobierała opłaty za wszystkie inne torby na zakupy z tworzywa sztucznego. Przedsiębiorca w odwołaniu dodał, iż nigdy nie uchylał się od wykonywania swoich obowiązków, stąd też niezwłocznie (zaraz po kontroli) uzupełnił brakujące informacje i wprowadził opłaty. Nadto, poinformował, że istotna jest dla niego kwestia ochrony środowiska, a co za tym idzie - życia i zdrowia ludzkiego. Odwołujący podniósł też, że okres pandemii był dla niego szczególnie trudny, gdyż w jego trakcie poniósł ogromne koszty związane z zakupem środków higienicznych i zabezpieczających przed zakażeniem.

Pismem z dnia 25 sierpnia 2022 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała jednak z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ

odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Zgodnie z art. 54 ustawy o gospodarce opakowaniami, do zadań Inspekcji Handlowej należy nadzór nad przestrzeganiem przez przedsiębiorców m. in. przepisów art. 40a oraz art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami.

Stosownie do art. 40a ww. ustawy przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego. Opłaty recyklingowej nie pobiera się od nabywającego bardzo lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

W świetle definicji zawartej w art. 8 pkt 15a) ustawy o gospodarce opakowaniami, torby na zakupy z tworzywa sztucznego - to torby na zakupy, z uchwytyami lub bez uchwytów, wykonane z tworzywa sztucznego, które są oferowane w jednostkach handlu detalicznego lub hurtowego, do których zalicza się m. in.:

- a) lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 50 mikrometrów,
- b) bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów, które są **wymagane ze względów higienicznych lub oferowane jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowania żywności,**
- c) pozostałe torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału równej 50 mikrometrów i większej.

Natomiast, art. 42 dotyczy obowiązku uwidaczniania informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych, przez podmiot prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, który sprzedaje produkty w opakowaniach, w zakresie:

- 1) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych;
- 2) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi;

3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach produktów

- co najmniej przez ich wywieszenie w miejscu sprzedaży.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 10c oraz art. 56 ust. 1 pkt 12 a)-c) ustawy o gospodarce opakowaniami, kto naruszył ww. obowiązek podlega administracyjnej karze pieniężnej, której wysokość, stosownie do art. 57 pkt 4 ww. ustawy wynosi od 500 zł do 20 000 zł.

Ustawa o gospodarce opakowaniami nie wskazuje przesłanek do ustalenia wysokości kary pieniężnej. Zastosowanie znajdują więc tu przepisy art. 189d zawarte w dziale IVA Kpa dotyczącym administracyjnych kar pieniężnych, wskazujące przesłanki do ustalenia wysokości kary.

Kontrola Inspekcji Handlowej przeprowadzona w dniach od 27 maja do 1 czerwca 2022 r. w sklepie spożywczo-przemysłowym ... w Koninie, należącym do ww. przedsiębiorcy dała podstawę do stwierdzenia, że ww. przedsiębiorca nie wykonał ciążących na nim obowiązków wskazanych w:

- art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, tzn. nie pobrał opłaty recyklingowej od nabywającego (trzy) torby na zakupy z tworzywa sztucznego („zrywki”), które nie spełniały definicji bardzo lekkiej torby;
- art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami, tzn. nie wykonał obowiązku przekazywania użytkownikom produktów w opakowaniach, informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie: dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych; właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi oraz znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach, które realizować się miało co najmniej przez wywieszenie odpowiedniej informacji w miejscu sprzedaży.

Powyższe naruszenia skutkowały wymierzeniem ww. przedsiębiorcy administracyjnej kary pieniężnej, zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 10c oraz art. 56 ust. 1 pkt 12 a)-c) ustawy o gospodarce opakowaniami.

W złożonym do Prezesa UOKiK odwołaniu strona postępowania wniosła o odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej w wysokości 2 000 zł (słownie: dwóch tysięcy złotych). Wskazała, że naruszenie przez nią prawa było *nieświadome*, *niecelowe* oraz wynikało z braku doinformowania co do stosowania opłaty recyklingowej i pobierania opłaty za opakowania typu „zrywka”. Poinformowała, że uzupełniła brakujące informacje w miejscu sprzedaży, w wymaganym zakresie, a od początku obowiązywania ustawy pobierała opłaty za wszystkie inne torby na zakupy z tworzywa sztucznego. Ponadto, przedsiębiorca dodał, że klienci zostali poinformowani o opłacie za reklamówki na rolce tzw. „zrywki (z wyjątkiem żywności sprzedawanej luzem jako ich podstawowe opakowanie ze względów higienicznych)”.

Zaznaczył, że nigdy nie uchylał się od wykonywania swoich obowiązków, stąd też niezwłocznie (zaraz po kontroli) uzupełnił brakujące informacje i wprowadził opłaty za reklamówki (typu „zrywki”). Nadto, poinformował, że istotna jest dla niego kwestia ochrony środowiska, a co za tym idzie - życia i zdrowia ludzkiego. Zwrócił również uwagę na okoliczność, że okres pandemii był dla niego szczególnie trudny, albowiem w jego trakcie poniósł ogromne koszty związane z zakupem środków higienicznych i innych mających za zadanie ochronę klientów przed zakażeniem.

W ocenie Prezesa UOKiK, argumenty przedstawione przez skarżącego nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, co jednoznacznie wynika z akt sprawy, iż strona nie wypełniła ciążących na niej obowiązków wynikających z art. 40a ustawy o gospodarce opakowaniami, ponieważ od nabywającego produkty nie pobrała opłaty recyklingowej za trzy torby z tworzywa sztucznego, w które zapakowane były towary nieżywnościowe - (kosmetyki) w opakowaniach. Zauważyć należy, że artykuły przemysłowe (kosmetyki takie jak: oliwkowy żel pod prysznic firmy ZIAJA o pojemności 500 ml; szampon Strong Power firmy NIVEA o pojemności 400 g; kremowe mydło oliwka OLIVE 900 ml), zapakowane w pobranych torbach typu „zrywki” (o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów - jak ustalono w toku kontroli), były towarami, które posiadały własne opakowanie (pozyskane w procesie technologicznym od producenta; były zapakowane w tzw. opakowanie podstawowe). Zatem w przedmiotowej sprawie torby typu „zrywka” w które zapakowano ww. kosmetyki nie podlegały zwolnieniu z opłaty recyklingowej. Ww. towary nie były sprzedawane bowiem ani jako żywność na wagę (luzem); nie były także artykułami, które ze względów higienicznych wymagałyby niezbędnego zapakowania w „zrywki”.

Prezes UOKiK wyjaśnia przy tym, że opłaty recyklingowej nie pobiera się od nabywającego bardzo lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego (art. 40a ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami). Jednakże, zgodnie z definicją takiej torby, aby nie podlegała ona opłacie recyklingowej, poza spełnieniem warunku grubości materiału, z którego została wykonana (tzn. poniżej 15 mikrometrów, a więc do 14 mikrometrów włącznie), jednocześnie muszą zostać spełnione takie przesłanki określające cel jej zastosowania tj.:

- wymagalność ze względów higienicznych,
- zastosowanie jako podstawowe opakowanie żywności luzem

- gdy pomaga to w zapobieganiu marnowania żywności (art. 8 pkt 15a lit. b) ustawy o gospodarce opakowaniami).

Obydwa powyższe kryteria należy uwzględniać łącznie jako: opakowania żywności sprzedawanej luzem, stosowane poza względem praktycznym, także ze względów higienicznych. Jest to więc podstawowe opakowanie żywności, wykonywane w sklepie.

Opakowania podstawowe należy rozumieć jako pozostające w styczności z żywnością i nie stanowiące kolejnego opakowania. Opakowanie w jednostce handlu detalicznego (lub hurtowego) w bardzo lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, towarów innych niż żywność, sprzedawanych luzem, nie stanowi podstawy do zwolnienia z opłaty recyklingowej.

Organ drugiej instancji wskazuje, że stosowane przez stronę torby z tworzywa sztucznego, poprzez umieszczenie w nich już opakowanej żywności, nie spełniają definicji bardzo lekkiej torby (zawartej w art. 8 pkt 15a lit. b) ustawy o gospodarce opakowaniami), gdyż zostało spełnione tylko jedno z kryteriów, tj. dotyczące grubości materiału, w związku z czym nie podlegają zwolnieniu z pobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę z tworzywa sztucznego. Nie spełniono wymagania odnośnie przeznaczenia (zastosowania) powyższej torby.

Organ pragnie zauważyć, że opłaty recyklingowej nie pobiera się wówczas, gdy klient torby typu „zrywka” używa zgodnie z przeznaczeniem tj. ze względów higienicznych lub do pakowania towarów luzem. Natomiast, jeśli jest ona użyta w innym celu (np. do dodatkowego zapakowania już opakowanych wcześniej towarów jak to ma miejsce w niniejszej sprawie) przestaje być torbą w stosunku do której istnieje zwolnienie przedmiotowe z obowiązku pobrania opłaty recyklingowej.

Należy mieć na względzie również fakt, że głównym celem wprowadzenia przez ustawodawcę powyższych opłat za torby z tworzywa sztucznego jest dbałość o środowisko oraz przyjęcie takich instrumentów, aby lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego nie były oferowane za darmo w punktach sprzedaży towarów lub produktów. Powyższe działanie powinno wpływać na ograniczenie wprowadzania do obrotu toreb z tworzywa sztucznego oraz zmianę nawyków konsumenckich. Trudno zatem zgodzić się z przedsiębiorcą, który utrzymuje, że przywiązuje wagę do aspektów związanych z szeroko pojętą ochroną środowiska. Twierdzenie strony nie znajduje poparcia w udokumentowanych faktach, a fakty te wskazują raczej na braki w zakresie znajomości podstawowych przepisów prawnych po stronie przedsiębiorcy.

Równocześnie należy mieć na uwadze, że podstawą wymierzenia kary względem przedsiębiorcy było także naruszenie art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami. Przepis art. 42 ww. ustawy stanowi, iż w przypadku spełnienia łącznie dwóch przesłanek tzn. prowadzenia jednostki handlu detalicznego (lub hurtowego) oraz sprzedawania produktów w opakowaniach - istnieje obowiązek przekazywania użytkownikom tychże produktów wskazanych poniżej informacji. W toku prowadzonej kontroli inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego WIIH stwierdzili bowiem, iż strona, w należącym do niej sklepie spożywczo-przemysłowym ... w Koninie, prowadziła sprzedaż detaliczną produktów w opakowaniach. Tym samym, zgodnie z przepisami prawa, zobowiązana była czynić zadość wymogom

nakładanym na przedsiębiorców ustawą o gospodarce opakowaniami, a więc powinna co najmniej w miejscu sprzedaży wywiesić informację o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:

- 1) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych;
- 2) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi;
- 3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach produktów.

Ustalenia kontroli, wykazały w sposób ewidentny, że powyższych informacji przedsiębiorca w żaden sposób nie uwidoczniał. Powyższe ustalenia zostały udokumentowane w aktach sprawy, w tym w Protokole kontroli, do którego strona nie wniosła żadnych zastrzeżeń.

Prezes UOKiK stwierdza dalej, że nawet „*nieświadome i niecelowe*” naruszenie prawa czy też „*brak doinformowania*” nie może być w tym wypadku usprawiedliwieniem wobec stwierdzonych nieprawidłowości, albowiem to na przedsiębiorcy, bez wątpienia, spoczywa obowiązek znajomości aktualnie obowiązujących przepisów prawa i ich odpowiedniego respektowania. Wskazać należy, że ustawa o gospodarce opakowaniami nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną. Taki tryb postępowania prowadzony jest w sposób obiektywny w stosunku wszystkich podmiotów (bez wyjątku), u których zostanie stwierdzone naruszenie przepisów dotyczących gospodarowania opakowaniami. Cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków.

Nie ma znaczenia przy tym, czy naruszenie nastąpiło z winy umyślnej bądź nieumyślnej przedsiębiorcy. Samo udowodnienie braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Zatem, stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążących na nim ustawowych obowiązków, co zostało udowodnione stronie, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Strona skarżąca w swoim odwołaniu pokreśliła, iż podjęła działania naprawcze i zaprzestała naruszania prawa. Odpowiadając na powyższą argumentację, Prezes UOKiK wskazuje, że bez większego znaczenia dla ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy ma okoliczność, że wszystkie wymagane informacje zostały umieszczone w sklepie po kontroli, a opłata recyklingowa jest od czasu kontroli należycie egzekwowana. Kluczowe znaczenie ma fakt, że w toku kontroli

organu stwierdzono uchybienia w zakresie art. 40a ust. 1 oraz art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami, za co konsekwentnie i zarazem słusznie została stronie wymierzona kara pieniężna. Podkreślić należy, że działania naprawcze strona podjęła dopiero w następstwie przeprowadzonej kontroli. Podejmowanie działań naprawczych czy zaprzestanie naruszenia przepisów nie zwalnia przedsiębiorców z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli. Zważyć należy przy tym, iż kontrolowany przedsiębiorca jest doświadczonym podmiotem gospodarczym, bowiem swoją działalność gospodarczą (zgodnie z wpisem w CEIDG) prowadzi od stycznia 2007 r. Nie ulega zatem wątpliwości, że jako profesjonalista tym bardziej powinien wykazywać się co najmniej dobrą znajomością aktualnie obowiązujących przepisów prawa w zakresie prowadzonej działalności, a przepisy te należycie respektować.

Prezes UOKiK stwierdził, że organ pierwszej instancji przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnił kryteria zawarte w art. 189d Kpa.

Organ pierwszej instancji uwzględnił wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia. W wyniku kontroli stwierdzono, że w należącym do strony sklepie spożywczo-przemysłowym ... w Koninie, była prowadzona sprzedaż detaliczna produktów w opakowaniach. W przypadku spełnienia łącznie dwóch przesłanek tzn. prowadzenia jednostki handlu detalicznego (lub hurtowego) oraz sprzedaży produktów w opakowaniach - istnieje obowiązek przekazywania użytkownikom tych produktów informacji wymaganych art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami. Nieprzekazanie tychże informacji pozbawia konsumentów informacji, jak prawidłowo postępować z opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, co również ma bezpośredni związek z ochroną środowiska. Wskazać należy również, że głównym celem wprowadzenia przez ustawodawcę wskazanych w art. 40a ust. 1 opłat za torby z tworzywa sztucznego jest dbałość o środowisko oraz przyjęcie takich instrumentów, aby lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego nie były oferowane za darmo w punktach sprzedaży towarów (produktów). Powyższe działanie powinno wpływać na ograniczenie wprowadzania do obrotu toreb z tworzywa sztucznego, zastosowanie mniej szkodliwych dla środowiska materiałów alternatywnych oraz w jeszcze większym stopniu zmianę nawyków konsumenckich. Zarówno brak opłaty recyklingowej, jak również niewywiązywanie się z obowiązku informacyjnego, o którym mowa powyżej, wpływa negatywnie na realizację celów ustawy, dotyczących ochrony środowiska, a co za tym idzie zdrowia i interesu publicznego.

Nieprawidłowości dotyczące niespełniania wymagań w zakresie przestrzegania ustawy o gospodarce opakowaniami zostały stwierdzone przez Wielkopolskiego WIIH

u kontrolowanego podmiotu po raz pierwszy, jak również strona nie była wcześniej karana w tytułu naruszenia przepisów ww. ustawy.

Analizując stopień przyczynienia się strony, na którą nakładana jest administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia, organ stwierdził, iż wynika ono z zaniedbania samego przedsiębiorcy, które usprawiedliwia własną niewiedzą, braku doinformowania. Przedsiębiorca bowiem prowadząc działalność gospodarczą winien dołożyć wszelkich starań, aby działać zgodnie z obowiązującymi przepisami, czego skarżący w tym przypadku nie uczynił, a konsekwencją powyższego są udowodnione nieprawidłowości.

Ponadto, organ uwzględnił również podjęte przez stronę dobrowolne działania, które wyeliminowały ujawnione niezgodności z prawem zarówno w zakresie obowiązków informacyjnych, jak również pobierania opłaty recyklingowej.

Należy podkreślić, że wysokość kary pieniężnej, jaka może zgodnie z art. 57 pkt 4 ustawy o gospodarce opakowaniami zostać nałożona na przedsiębiorcę za niedopełnienie powyższych obowiązków, może wynosić od 500 do 20 000 zł. Stronie natomiast wymierzono karę pieniężną w kwocie 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), co stanowi 10% wysokości maksymalnej kwoty kary. Zdaniem organu drugiej instancji sankcja pieniężna została ustalona na poziomie stosunkowo niskim, biorąc pod uwagę, że przedsiębiorca dopuścił się dwóch rodzajów naruszeń.

Analizując całokształt materiału zgromadzonego w sprawie Prezes UOKiK, podobnie jak organ pierwszej instancji, nie znalazł w przedmiotowej sprawie podstaw do zastosowania art. 189f Kpa § 1 pkt 1 i odstąpienia od nałożenia kary, o które zawnioskował skarżący podmiot. Powyższy przepis wskazuje wprost jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Występują wtedy, gdy waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa.

W przedmiotowej sprawie strona nie wywiązała się z obowiązku przekazywania użytkownikom produktów w opakowaniach informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych; właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi; znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach, co najmniej przez wywieszenie odpowiedniej informacji w miejscu sprzedaży, określonego w art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami. Co więcej, strona w jednostce handlu detalicznego, nie pobrała opłaty recyklingowej od nabywającego (za trzy) torby na zakupy z tworzywa sztucznego, stosownie do obowiązku określonego w treści art. 40a ust. 1 ww. ustawy. Wobec powyższego, Prezes UOKiK w pełni zgadza się z organem pierwszej instancji, że w niniejszym przypadku

nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa. Tym samym, przesłanka pierwsza nie została spełniona.

Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia. Strona bowiem, uwidoczniła wymagane prawem informacje w trakcie kontroli. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie. W tym wypadku nie spełniono jednak warunku kumulatywności tychże przesłanek.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Po przeanalizowaniu akt sprawy organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 40a oraz art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami, w konsekwencji czego za popełniony delikt administracyjny nałożono na nią sankcję o charakterze pieniężnym.

Mając powyższe na uwadze organ drugiej instancji nie znalazł podstaw do odstąpienia od nałożenia kary administracyjnej.

Jednocześnie, Prezes UOKiK informuje, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r., poz. 1540 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 58 ust. 5 ustawy o gospodarce opakowaniami, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Reasumując, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Wielkopolskiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) za niewykonanie obowiązków

określonych w art. 40a oraz art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami. Tym samym decyzja Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 27 lipca 2022 r. (znak: D/KO.UH.8361.69.2022) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

POUCZENIE

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, PL. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r., poz. 1540, z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/